

[Ellemann-Jensen]

stået og talt om her – hvis ikke det, han er interesseret i, i virkeligheden bare er at få flyttet nogle hegnsplæer imellem privat og offentlig sektor i Danmark. Man får en mistanke, når man hører den meget unuancerede måde, ministeren diskuterer på her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det den 11. februar 1982 nedsatte udvalg vedrørende lovforslag til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdstilbud til ledige.

(Lovforslag nr. L 173. Fremsat 31/3 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren B. Jørgensen (S):

Loven og ideen med at tilbyde folk, der har gået ledige i en vis periode, et stykke arbejde i ni måneder, har nu efterhånden virket i 3½ år, og denne foranstaltning skal ikke ses isoleret, men som et af de initiativer, der i de senere år har været taget for at nedbringe arbejdsløsheden her i landet. Det egentlige formål med denne foranstaltning har været og er stadig væk, at de langtidsledige skal have mulighed for at bevare en vis tilknytning til arbejdsmarkedet og dermed arbejdsøvn.

Jeg er opmærksom på, at der er nogle, der har kritiseret ordningen, og den kritik forstår jeg ikke helt, for resultaterne indtil nu er ikke så ringe, som nogle vil gøre dem til. Selvfølgelig skal vi, efterhånden som vi får erfaringer med loven, forbedre den dér, hvor det

er muligt, og det er da også det, det foreliggende lovforslag tilsigter.

Siden lovens tilblivelse og frem til 1. januar i år er der ikke færre end 64.000, der har fået tilbud om et job, og de 47.000 har modtaget et sådant job. Jeg tror ikke, at disse 47.000 er utilfredse med ordningen. Det materiale, vi hen ad vejen har modtaget, viser, at det trods alt heller ikke er en helt ringe del, der, efter at de ni måneder er gået, er kommet i beskæftigelse. I den forbindelse skal det også anføres, at efter at vi i juni sidste år forhøjede støtten, er det antal arbejdsledige, som det private arbejdsmarked har antaget, steget meget markant, nemlig fra 800 i første halvdel af 1981 og til 2.700 i anden halvdel.

De ændringer, der foreslås nu, mener jeg kan trække i samme retning. Det gælder såvel de to måneders undervisning, der nu bliver mulighed for, som en forhøjelse af støtten størrelse. Når vi nu skal koncentrere os om ungdomsarbejdsløsheden, finder jeg også, at den differentierede støtte, der er omtalt i lovforslaget, er rimelig, og jeg håber, at især det private erhvervsliv vil være opmærksomt på denne ændring.

I forbindelse med det sidste lovforslag diskutererede vi spørgsmålet om merbeskæftigelse, og også i forbindelse med loven om arbejdstilbud har der i tidens løb været en offentlig debat herom. Med mellemrum har der også været rejst kritik af, at der i tilknytning til ansættelse af langtidsledige med tilskud er sket afskedigelser af fastansatte medarbejdere. Arbejdsministeren har været inde på problemet. Jeg finder naturligvis, at noget sådant ikke er rimeligt, og det bør ikke forekomme. Derfor vil jeg godt i forbindelse med dette lovforslag spørge ministeren – hvis det ikke kan besvares her, kan vi få svaret i udvalget – hvad han vil gøre for, at det ikke sker, og hvilke muligheder man i dag har for at hindre det.

Fra flere kommuner har vi fået henvendelse om det vanskelige ved at skaffe placementsmuligheder for de langtidsledige. Det er vi klar over er et problem. Jeg vil finde det naturligt – hvad forslaget også indeholder – at der er mulighed for, at staten kan aftage flere end de 10 pct., som loven foreskriver, dér, hvor der findes store statsvirksomheder.

Jeg er opmærksom på, at arbejdsministeren nu har taget kontakt med kommunerne,